

na přestupek § 320 f) tr. zák., kdyby byly při hlavním přelíčení tvrzeny skutečnosti, podle kterých, kdyby byly pravdivé, by čin obžalovanému za vinu kladený spadal pod mírnější trestný zákon než zákon uvedený v obžalovacím spise, tudíž, že v souzeném případě obžalovaný padělal pas, nemaje úmyslu nebo možnosti způsobiti škodu: obžalovaní však nic takového netvrdili, naopak sami doznali, že si opatřili pasy, by jich použili při pasové kontrole, ježto by se byli jinak nedostali do ČSR. Pokud jde o otázku škody, pojmového znaku zločinu podvodu, jest dodati, že soud zjišťuje výrokem porotců, že obžalovaní, předloživše pohraniční kontrole v Z. padělané pasy, znějící na cizí jména, uvedli tím úřední orgány v omyl, kterým stát na svém právu veřejného dohledu měl trpěti škodu, že tedy obžalovaní jednali v úmyslu, ne by poškozovali abstraktní právo dohledu, nýbrž přímo účel, jehož se státní dohled domáhá, což stačí k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., který nevyžaduje, by podvodným jednáním bylo zmařeno nebo pro budoucnost stíženo nějaké konkrétní opatření státní správy, jak stěžovatel mylně předpokládá.

Čís. 3821.

Kdo — byv již dvakrát pro krádež trestán — nastrojil radou krádež věcí v ceně přes 500 Kč, dopouští se zločinu spoluviny na krádeži podle §§ 5, 171, 176 II a) tr. zák., i když jednání přímého pachatele jest jen přestupkem krádeže.

Podle zásady § 173 tr. zák. o sčítání částek při krádeži nelze činnost téhož obžalovaného, pokud sám byl pachatelem krádeže, nedosahující svou výší částky potřebné pro zločinnou kvalifikaci, podřaditi pod skutkovou podstatu přestupku podle § 460 tr. zák., a jeho zločinnou spoluvinu na krádeži kvalifikovati odlišně za zločin spoluviny na krádeži, nýbrž jest sčítati částky ze všech zlodějských útoků, ať již jde o krádež přímou a dokonanou, neb o pouhou spoluvinu a účast podle § 5 tr. zák., po případě i o pokus podle § 8 tr. zák., jakmile veškerá tato činnost jest předmětem téhož trestního řízení a téhož rozsudku.

(Rozh. ze dne 25. března 1930, Zm I 473/29.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 8. dubna 1929, pokud jím byl obžalovaný, byv obžalován ze zločinu spoluviny na krádeži a z krádeže podle §§ 5, 171, 173, 176 II a) tr. zák., uznán vinným jen přestupkem spoluviny na krádeži a krádeže podle §§ 5, 171, 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem spoluviny na krádeži a krádeže podle §§ 5, 171, 460, tr. zák., a v důsledku toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a uznal obžalovaného vinným, že po více než dvojnásobném potrestání pro krádež a)

radou nastrojil krádež dvou pušek v ceně 1.150 Kč, spáchanou dne 6. listopadu 1928 v D. spoluobžalovaným Václavem M-em na Josefu B-ovi a předem se s ním dohodl o podílu na zisku a užítku, b) dne 10. listopadu 1928 nedaleko T. odňal pro svůj užitek z držení a bez přivolení Josefa S-a jednoho zajíce v ceně 35 Kč, čímž spáchal kromě pravoplatného již odsouzení pro přestupek podle § 36 zbroj pat. i zločin spoluviny na krádeži a krádeže podle §§ 5, 171, 176 II a) tr. zák.

D ů v o d y:

Rozsudek běře za prokázáno, že obžalovaný, byv již více než dvakráte pro krádež potrestán, radou nastrojil krádež dvou pušek v ceně 1.150 Kč, spáchanou dne 6. listopadu 1928 v D. spoluobžalovaným Václavem M-em na Josefu B-ovi, a předem se s ním dohodl o podílu na zisku a užítku. Tento čin rozsudek podřazuje pod skutkovou podstatu přestupku spoluviny na krádeži podle §§ 5, 460 tr. zák., nedbaje toho, že cena odcizených pušek převyšuje 500 Kč (§ 176 II a) tr. zák. a § 1 zák. ze dne 21. března 1929, čís. 31 sb. z. a n.). Pro zločinnou kvalifikaci tohoto činu nerozhoduje, že jednání přímého pachatele jest jen přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák. Zločinu krádeže nedopouští se jen přímý pachatel sám, nýbrž i jeho spoluvinník ve smyslu § 5 tr. zák. («nejen přímý pachatel sám stává se vinným zločinem, nýbrž i každý, kdo . . .»). V důsledku toho i zvláštní okolnost, vyplývající z osobních vlastností spoluvinníkových (§ 176 II a) tr. zák.) a činící krádež zločinem (§ 172 tr. zák.) postihuje spoluvinníka přísnější trestní sankcí stejně, jako kdyby šlo o přímého pachatele, a činí tak jeho spoluvinu zločinem. Právem proto vytýká zmateční stížnost státního zastupitelství vadnost rozsudku z důvodů § 281 čís. 10 tr. ř.; bylo tudíž rozsudek zrušiti v oné části jako zmatečný. V důsledku toho bylo však zrušiti jako zmatečný i výrok rozsudku, pokud jím byl obžalovaný uznán vinným přestupkem krádeže, spáchaný odnětím jednoho zajíce v ceně 35 Kč, neboť podle zásady § 173 tr. zák. o sčítání částek při krádeži nelze činnost téhož obžalovaného, pokud sám byl pachatelem krádeže, nedosahující svou výší částky potřebné pro zločinnou kvalifikaci, podřaditi pod skutkovou podstatu přestupku podle § 460 tr. zák., a jeho zločinnou spoluvinu na krádeži kvalifikovati odlišně za zločin podle §§ 5, 171, 176 II a) tr. zák., nýbrž jest sčítati částky ze všech zlodějských útoků, ať již jde o krádež přímou a dokonalou, neb o pouhou spoluvinu a účast podle § 5 tr. zák. (po případě i pokus podle § 8 tr. zák.), jakmile veškerá tato činnost jest předmětem téhož trestního řízení a téhož rozsudku. Na věci nic nemění, že v souzeném případě stížnost státního zastupitelství, směřující jen proti podřadění spoluviny na krádeži pušek pod skutkovou podstatu přestupku podle §§ 5, 460 tr. zák., nenapadá tu část rozsudku, jímž byl obžalovaný uznán vinným i přestupkem podle § 460 tr. zák. pro krádež zajíce; výtká zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř., uplatňující nesprávný výklad zákona, zasahuje

v důsledku nutného sčítání všech částek při jednotlivých zlodějských jednáních i tuto, zmateční stížností přímo nenapadenou část rozsudku.

Čís. 3822.

Spoluzavinění osoby třetí nebrání nalézacímu soudu, by neuložil obžalovanému (§ 335 tr. zák.) náhradu celé škody.

Všeobecná zákonná povinnost rodičů starati se o dítě po smrti jeho matky ustupuje zvláštnímu závazku, plynoucímu z předpisů o náhradě škody.

(Rozh. ze dne 28. března 1930, Zm II 229/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 13. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., a nevyhověl v zasedání neveřejném odvolání obžalovaného z výroku o soukromoprávních nárocích Jana V-y, a to odvolání z těchto

d ů v o d ů :

Odvolání z výroku o soukromoprávních nárocích Jana V-y není důvodné. Namítá proti přisouzení soukromoprávních nároků tomuto soukromému účastníku co do obou pohledávek, co do náhrady nákladů pohřebních a co do náhrady za živění nemanželského dítěte zesulé Valerie V-ové, že je tu výhradně zavinění Františka A-a, že obžalovanému Bohumilu D-ovi byla proto nezaslouženě uložena náhrada soukromoprávních nároků. Než tímto tvrzením je odvolání v rozporu s rozsudkem, odsuzujícím obžalovaného pro přečin podle § 335 tr. zák., a vyslovujícím, že obžalovaný zavinil smrt Valerie V-ové. Ani případné spoluzavinění Františka A-a nebránila nalézacímu soudu, by neuložil obžalovanému k návrhu soukromého účastníka náhradu celé škody, protože podle předpisů §§ 1301, 1302 ob. zák. obč. ručil by odvolatel rukou společnou a nerozdílnou s Františkem A-em za škodu způsobenou protiprávně společným zaviněním, any podíly na poškození nelze určit. Případné spoluzavinění A-ovo nemá význam pro poměr mezi odvolatelem a soukromým účastníkem a zůstává odvolateli vyhrazen po případě postih proti Františku A-ovi. Co do náhrady nákladů pohřebních namítá odvolání jen, že obžalovaný již zaplatil 500 Kč. Pro toto tvrzení není však opory ve spisech, z nichž plyne, že se obžalovaný za řízení touto námitkou nehájil; jinak odvolatel ani proti právnímu důvodu (§ 1327 obč. zák.) ani proti výši požadované náhrady nic nenamítá. Co se týče nároku na živění zesulého již nemanželského dítěte usmrcené Valerie V-ové, tvrdí odvolání, že nároky takového druhu nespadají do trestního řízení, nemůže však uvést, oč toto své mínění opírá — patrně proto, že zákon pro takové mínění nemá podkladu. Další námitka odvolání,